

[Boligministeren]

Spørgsmålet om ejerboliger, ikke mindst de ældre parcelhuse, er blevet nævnt af mange. Det er – og det kan jeg måske beklage – ikke et afsnit, som har fået megen omtale i redegørelsen, men det ligger jo sådan, at netop ejerboligens forhold i meget høj grad også hænger sammen med det skattemæssige, og det er måske grunden til, at det ikke har fået et meget stort kapitel her.

Men må jeg ikke sige – og det er i alle tilfælde et rent boligpolitisk synspunkt – at jeg finder, der er virkelig stor grund for os til også at se på, hvilke muligheder der er for en bedre udnyttelse af disse ældre, store parcelhuse. Men – vil jeg gøre opmærksom på – det er ikke bare et problem, Folketinget kan løse. Det er i højeste grad også noget, som de enkelte kommuner i forbindelse med planlovgivningen på disse områder skal være med til. Man kan ikke pludselig komme og sige, at et stort parcelhus nu skal benyttes af 4 eller 5 familier; der kan være mange servitutter og restriktioner på dem. Men jeg er helt klar over, at der ligger et boligpolitisk problem, og også dette boligpolitiske problem håber jeg at vi i bred enighed kunne prøve på at løse i samarbejde med kommunerne.

Hr. Jørgen Estrup omtalte brevet fra Kommunernes Landsforening. Jeg vil indrømme, det er kommet sådan lidt i sidste postombæring; nu læser jeg oven i købet, at Københavns postvæsen vil til at indskrænke 2. ombæring, så det er muligt, at hvis det var kommet på det tidspunkt, havde vi slet ikke fået det i dag, men nu er det dog nået frem. Kommunernes Landsforening stiller sig positivt over for at lave et samlet, skal vi sige boligpolitisk oplæg, og jeg har forstået, at Kommunernes Landsforening også gerne ser finanspolitik, socialpolitik, miljøpolitik og mange af de tilgrænsende områder inddraget.

Jeg er helt parat til at diskutere et sådant oplæg med Kommunernes Landsforening, og min sidste bemærkning skal så være, at jeg er enig i, at hvis vi herfra skal tegne en boligpolitik med den primære vægt på *bolig-* og ikke *finanspolitik* – og intet ville være mig kærere, end hvis dette måtte blive muligt – så er det noget, vi kun kan gøre i bred enighed. Ellers er det bare noget, vi kan blive ved med at tale om, lige siden de visioner, fru Kirsten Jacobsen omtalte hr. Guldborg havde i 1973, som desværre heller ikke blev til så meget. Det er noget, vi bliver nødt

til at gøre i bred enighed, og det vil jeg hermed gerne erklære mig villig til at arbejde for.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg sad og lyttede meget intenst til ministerens besvarelse af de spørgsmål, der er stillet vedrørende boligydelsen til vores ældre. Jeg anerkender fuldt ud, at boligministeren har et halsonde, men vil alligevel stille det spørgsmål, om det var grunden til ministerens spagfærdighed på området. Mig bekendt var det ikke problemer med stemmen, som var årsag til ministerens manglende svar under ældredebatten, og jeg tror egentlig heller ikke, at det er stemmen, der er årsagen til, at ministeren ikke ville svare i dag. Det skyldes måske snarere, at det er svært eller rettere sagt ikke behageligt at give svaret. Men jeg synes faktisk, at tiden er inde. Jeg synes ministeren, jeg synes regeringen, jeg synes Folketinget skylder vores ældre at give dem et klart svar, således at de ikke skal have denne utryghed hængende over hovedet.

Jeg kunne forstå, at fru Lizzie Lichtenberg heller ikke ønskede at give det klare svar, så jeg vil kort og godt stille spørgsmålet til boligministeren og håber på, at vi nu kan få helt ren besked på, hvad det er, regeringen og boligministeren agter at foretage sig i relation til boligydelsen til pensionisterne. Hvor meget agter regeringen at spare på boligydelsen over for pensionisterne? Hvad er det for et ansvar, ministeren taler om, når det drejer sig om pensionisterne, og fra hvornår agter ministeren at skære boligydelsen til pensionisterne ned?

Baadsgaard (S):

Boligministeren brugte vendingen, at enhver ansvarlig politiker måtte forholde sig til dette eller hint – her var det vist økonomien, og det er vi enige i – men skal vi forholde os til økonomien på en saglig måde, er vi også nødt til at afdække de problemer, der ligger i forbindelse med økonomien. Derfor rejste jeg i mit første indlæg nogle spørgsmål til boligministeren, og jeg fik faktisk ikke svar på ret mange af dem, om overhovedet nogen.

Jeg spurgte boligministeren, om ikke der var grund til, at vi nu fik undersøgt den såkaldte mætning af boligmarkedet, sådan at vi fik klarhed over det fremtidige behov for boliger, så vidt vi nu kan få klarhed over det. Det er min tydelige fornemmelse – og den er jeg jo ikke